

РЕШЕНИЕ

№ 346

гр. София, 07.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ

при участието на секретаря С.О.

като разгледа докладваното от ГОСПОДИН СТ. ТОНЕВ Гражданско дело № 20221110149726 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за осъждане на Г. С. У., ЕГН *****, да заплати на ФИРМА, ЕИК ..., сумите в размер на 302,65 лева, ведно със законна лихва за периода от 13.09.2022 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.10.2018 г. - 30.04.2020 г. за топлоснабден имот находящ се в гр. София, ж.к. Хаджи Димитър, бл. 33, вх. А, ет. 6, ап. 39, абонатен номер 312423, 73,92 лева - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 11.08.2022 г., 17,40 лева, ведно със законна лихва за периода от 13.09.2022 г. до изплащане на вземането, представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от м. 07.2019 г. до м. 04.2020 г., 4,25 лева - мораторна лихва върху главницата за дяловото разпределение за периода от 31.08.2019 г. до 11.08.2022 г.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия от 2016 г., чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане, защото ответниците имат качеството на потребител на ТЕ, тъй като е собственик на топлоснабден имот, който придобил по наследство от С. Г. К.. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е престирирал насрещно – не е заплатил дължимата цена. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена съответно в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е доставена енергията, като изпада в забава след изтичане на срока за плащане на сметките. Сочи, че потребителят дължи и заплащане на услугата „дялово разпределение“, за стойността на

която е издавана фактура със срок на плащане, поради което ответната страна е в забава. Претендира разноски.

В срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК такъв е постъпил от ответника чрез адв. Ч. (с пълномощно към отговора), в който оспорва предявените искове. Оспорва, че има качеството на купувач по договор за продажба на топлинна енергия. Оспорва, че стойността на услугата дялово разпределение дължи на ищеца. Възразява, че не е изпаднал в забава. Възразява за изтекла погасителна давност. Прави искане претенцията да бъде отхвърлена. Претендира разноски в заповедното и исковото производство. Представя списък по чл. 80 от ГПК.

Третото лице – помагач на страната на ищеца ФИРМА поддържа, че отчитането и разпределението на топлинната енергия за имота и сградата, в която се намира, е извършено в съответствие с действащата през процесния период нормативна уредба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК с доклада си по делото, неоспорен от страните, съдът е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства: 1/ към правоотношението са приложими ОУ на ищеца за 2016 г., на които се позовава в исковата молба, които са публикувани в описаното в исковата молба печатно издание на посочената дата; 2/ изготвяне на фактурите и тяхното оповестяване по реда, предвиден в ОУ; 3/ приемането на наследството на починалата от страна на нейните наследници; 4/ имотът е топлофициран и за него е извършвана услугата дялово разпределение за процесния период; 5/ стойността на топлинната енергия и на цената на дяловото разпределение за процесния период.

За да бъде уважен искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ ищцовото дружество следва да установи при условията на пълно и главно доказване възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и наследодателя на ответника, по силата на което в качеството му продавач се е задължило да достави топлинна енергия, а получателят е поел задължение да я получи и да заплати цената ѝ, както и реалната доставка на топлинна енергия на посочената в исковата молба стойност. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания, както и наведените правоизключващи и правопогасяващи възражения.

Според нормата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията по енергийно и водно регулиране, като в ал. 2, изр. 2 е предвидено, че общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от страна на клиентите. Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно

самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. Съгласно приетото в ТР 2/2017 г. от 17.05.2018 г. на ОСГК на ВКС клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в [чл. 153, ал. 1 ЗЕ](#), ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респ. носителят на вещното право на ползване, за собствени битови нужди и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известни общи условия директно с топлопреносното предприятие. Досежно изложеното следва да се приеме, че клиенти (потребители) на топлинна енергия, с които възниква облигационното отношение с предмет продажбата на топлинна енергия, са собствениците или вещните ползватели на топлоснабдените имоти, или трето ползващо лице в хипотезата на ТР 2/2017 г. от 17.05.2018 г. на ОСГК на ВКС.

В настоящия случай по делото е приобщено копие на Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на наредбата за държавни домати, от което се установява, че на 21.08.1990 г. С. Г. К. е придобила следния недвижим имот: апартамент № 39, находящ се в ...

След смъртта на С. Г. К. всички нейни имуществени права и задължения или дробни части от тях (дялове) са преминали върху наследниците ѝ, като според представеното удостоверение за наследници с изх. № РПД22-ВК08-997/12.10.2022 г., издадено от Столична община, район Подуяне наследодателката е оставила ответника Г. С. Ушангелов като единствен свой наследник по закон.

Съгласно разпоредбата на [чл. 48 ЗН](#) приемането произвежда действие от откриване на наследството. Затова наследникът се смята за правоприменик на наследодателя от момента на неговата смърт. При това положение съдът намира, че независимо от възраженията на ответника последният е придобил собствеността върху процесния апартамент по наследство и през исковия период е бил единствен собственик на процесното жилище, доколкото по делото няма данни, а и не се твърди същият да се е разпоредил с имота преди депозиране на исковата молба в съда.

При тези данни съдът формира извод, че ответникът е бил потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на [параграф 1, т. 42 от ДР на Закона за енергетиката](#) през периода м.10.2018 г. до м.04.2020 г. респ. между него и топлофикационното дружество е съществувало облигационно отношение с предмет продажба на топлинна енергия.

Съдържанието на това облигационно отношение е уредено от Общите условия /ОУ/ на топлопреносното предприятие, одобрени от КЕВР и действащи през процесния период. Общите условия обвързват потребителите дори и без да са ги приели изрично съгласно разпоредбата на [чл. 150, ал. 2, изр. 2 ЗЕ](#), доколкото не се твърди и не се установява изключението по [чл. 150, ал. 3 от ЗЕ](#).

Между страните е безспорен фактът на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена.

Ответникът не твърди да са заплатени каквито и да е суми за процесния период, поради което съдът приема, че същият като собственик на посочения апартамент дължи заплащането на претендираната от ищеца стойност за

потребена топлинна енергия, в размер на 302,65 лева.

При формирания извод за основателност на иска за главницата за доставена топлинна енергия, следва да бъде разгледано възражението на ответната страна за погасяване по давност на вземанията.

Задължението на потребителите за заплащане месечно на цената на консумираната топлинна енергия представлява задължение за периодично плащане по смисъла на чл. 111, б. "В" ЗЗД, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време - месец, еднородни задължения, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени в общите условия интервали от време – така ТР № 3 от 18.05.2012 г., постановено по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС. За приложението на специалната погасителна давност съгласно цитираната разпоредба не е необходимо плащанията да са еднакви по размер. Следователно и вземанията на ищеца към потребителите се погасяват с изтичане на 3-годишен давностен срок.

Според действащите общи условия на ищеца купувачите са длъжни да заплащат месечните си задължения за доставена топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения каквито са процесните за главница, давността тече от деня на падежа. Падежът на всяко месечно задължение за доставена топлинна енергия е определен от ОУ като не е спорно, че размерът на задължението е обусловен от определената прогнозна консумация.

Съгласно чл. 155, ал. 2 ЗЕ топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия фактурира консумираното количество топлинна енергия въз основа на действителното потребление най-малко веднъж годишно, но това не променя падежа на задълженията на абоната за доставена топлинна енергия, които са месечни.

При липсата на твърдения и доказателства за спиране или прекъсване на давността, освен законодателно приетото спиране на сроковете за периода 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. вкл. на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (обн. ДВ 28/24.03.2020 изм с ДВ 34/09.04.2020 г.) вр. с § 13 от ПЗР на Закона за здравето, според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник" (изм. с ДВ бр. 44 от 13.05.2020 г. в сила от 14.05.2020 г.), съдът приема за погасени по давност всички месечни вземания, чиято изискуемост е настъпила преди повече от три години и 69 дни назад, считано от датата на подаване на исковата молба, а такива са задълженията за заплащане на доставена топлинна енергия, станали изискуеми преди 06.07.2019 г., т.е. за периода от м. 10. 2018 г. до м. 04. 2019 вкл. Непогасени по давност са вземанията за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г., които са в размер на 114,44 лв. без ДДС или 137,33 лв. с ДДС, което се установява от

индивидуална справка за отопление и топла вода за аб. № 312423 от 28.09.2020 г., предоставена от топлинния счетоводител „ФИРМА“ ООД.

Доколкото възражението на ответника за погасени по давност задължения се явява частично основателно исковата претенция на ищеца за заплащане на реално потребена топлинна енергия следва да бъде уважена само за сумата 137,33 лева за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2019 г. като за горницата до 302,22 лева и за периода 01.10.2018 г. – 30.04.2019 г. подлежи на отхвърляне като погасена по давност и като неоснователна

Към дължимите суми за топлинна енергия от ответника следва да се добавят и дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение за периода м. 07. 2019 г. до м. 04. 2020 г., възлизащи на 17,40 лева. Установява се от представените писмени доказателства, че процесният имот се намира в сграда - етажна собственост, а съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинна енергия между потребителите в сграда в режим на етажна собственост се извършва възмездно. Законната уредба установява задължение за купувача на топлинна енергия да заплаща на топлофикационното дружество суми за дялово разпределение. Меродавно е единствено обстоятелството услугата да е била извършена, а в случая това се установява от приетото по делото заключение на съдебно – техническата експертиза.

Относно претенцията за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задълженията за топлинна енергия, следва да се съобрази, че според чл. 33, ал. 4 на общите условия към договорите за продажба на топлинна енергия продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 от ОУ, неплатени в 45–дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, и от този ден ответникът е изпаднал в забава – арг. чл. 84, ал. 1 ЗЗД. Следва да се съобрази, че доколкото част от месечни задължения са погасени по давност, то обезщетение за вредите от забавеното изпълнение на задължението за заплащане на главницата следва да се изчисли само върху останалите месечни задължения като на основание чл. 162 ГПК съдът с помощта на онлайн калкулатор на НАП определи, че дължимата лихва за забава е в размер на 26,49 лева за периода 15.09.2020 г. – 11.08.2022 като за разликата до пълния претендиран размер 73,92 лева и за периода 15.09.2019 г. – 14.09.2020 г. искът подлежи на отхвърляне.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което дължникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба в съда, поради което акцесорната претенция за сумата от 4,25 лева се явява неоснователна.

При този изход на спора разноски се следват и на двете страни в производството.

Ищецът претендира разноски за държавна такса в размер на 50 лева, за депозит за изготвяне на ССЧЕ – 220 лв. и за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лв. В негова полза следва да бъдат присъдени разноски съразмерно на уважената част от исковете в общ размер 166,50 лева за държавна такса, депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25 НЗПП.

Ответникът е представляван от адвокат, осъществил безплатна правна помощ в исковото производство. Съдът определя, че дължимото възнаграждение възлиза на 400 лв., като съразмерно на отхвърлената част от исковете, ищецът дължи на адв. Д. Ч. сумата от 220 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Г. С. У., ЕГН *****, да заплати на ФИРМА, ЕИК ..., на основание чл. 79 ЗЗД, ал. 1 вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД сумата 137,33 лева - главница, представляваща стойността на неизплатена топлинна енергия за периода м. 05.2019 г. - м. 04.2020 г., доставена в имот, находящ се в ..., сумата 26,49 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължението за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 11.08.2022 г., сумата 17,40 лева - главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода от м. 07. 2018 г. м. 04. 2020 г. и ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба в съда – 13.09.2022 г. до окончателното плащане като ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 79 ЗЗД, ал. 1 вр. с чл. 149 ЗЕ за заплащане на топлинна енергия за разликата над 137,33 лева до предявения размер 302,65 лева и за периода м. 10.2018 г. – м. 04.2019 г. вкл. като погасен по давност, исковете по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за разликата над 26,49 лева до предявения размер 73,92 лева и за периода 15.09.2019 г. – 14.09.2020 г. и иска за сумата 4,25 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за предоставена услуга за дялово разпределение за периода от 31.08.2019 г. до 11.08.2022 г., като неоснователни.

ОСЪЖДА Г. С. У., ЕГН *****, да заплати на ФИРМА, ЕИК ..., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 166,50 лева разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА ФИРМА, ЕИК ..., да заплати на адв. Д. Й. Ч. от САК сумата от 220 лв. – адвокатско възнаграждение по чл. 38 ЗА за осъществена безплатна правна помощ.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца ФИРМА – ФИРМА

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____